

Sygn. akt IV Ka 1265/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ryszard Małachowski (ref.)
Sędziowie:	SO Beata Marzec SO Michał Tomala
Protokolant:	st. sekr. sądowy Daria Kozłowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Ilony Talar

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016r.

sprawy **I. P.**

oskarżonego z art. 284 § 2 kk i z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z 11 § 2 kk w zw. z art 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego (...)

z dnia 21 maja 2015r. sygn. IV K 1135/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej eliminuje przepis art. 275 § 1 kk,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 980 (dziewięćset osiemdziesiąt) złotych opłaty i do tej kwoty podwyższa należną od oskarżonego opłatę za pierwszą instancję.

SSO Michał Tomala SSO Ryszard Małachowski SSO Beata Marzec

Sygn. akt IV Ka 1265 / 15

UZASADNIENIE

I. P. został oskarżony o to, że

1. w okresie od września do 10 grudnia 2001r., w S., przywłaszczył sobie powierzony mu przez M. K. na podstawie umowy użyczenia samochód osobowy M. (...) o wartości 24.000 zł, w ten sposób, że pomimo upływu okresu tej umowy, zastawił go, a następnie sprzedał go R. R., czym działał na szkodę M. K., to jest o czyn z art. 284 § 2 kk;

2. w okresie od 26 września 2001r. do 10 grudnia 2001r., w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził R. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 DM, stanowiących równowartość 9.950,00 zł, wprowadzając go w błąd co do swojej tożsamości podając się za M. K. oraz co do przysługującego mu prawa własności samochodu osobowego M. (...) w ten sposób, że posługując się dowodem osobistym M. K. (...) zawarł z nim umowę zastawu powyższego pojazdu podrabiając podpis M. K. na tej umowie kupna - sprzedaży, nie mając zamiaru, możliwości ani gotowości wywiązania się z zawartej umowy, czym działał na szkodę R. R., to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy (...) wyrokiem z dnia 21 maja 2015r., sygn. akt IV K 1135 / 12, uznał oskarżonego I. P. za winnego popełnienia obu zarzucanych mu czynów i za przestępstwa te:

- za czyn opisany w zarzucie 1, na podstawie art. 284 § 2 kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka;
- za czyn opisany w zarzucie 2, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone w punkcie I kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzył oskarżonemu I. P. karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 170 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie II wyroku kary pozbawienia wolności zawiesił na okres 2 lat próby.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie II wyroku kary łącznej grzywny zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego w okresie od 21 listopada 2012 r. do 4 grudnia 2012 r.

Na podstawie art. 46 § 1 kk w związku z popełnieniem czynu opisanego w zarzucie II zasądził od oskarżonego na rzecz R. R. kwotę 9.950 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody.

Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym opłatę od kar w kwocie 640 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego I. P.. Zaskarżonemu w całości wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na jego treść (art. 438 pkt 2 kpk), mianowicie przepisów art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 410 kpk oraz 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na powierzchownej, wrywkowej i subiektywnej, a w konsekwencji dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego I. P. i zeznań świadków: R. R., M. P., M. K., a przez to oparcie rozstrzygnięcia jedynie na dowodach przemawiających za winą oskarżonego, bez wyjaśnienia nawet powodów braku uwzględnienia dowodów przeciwnych,

2) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk), a mianowicie art. 5 § 2 kpk przez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości odnośnie porozumienia I. P. z M. K., wiedzy i woli M. K. co do uzyskania pożyczki od R. R. i uczynienia jego pojazdu marki M. przedmiotem zastawu na niekorzyść oskarżonego I. P.,

3) a w konsekwencji - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć istotny wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 kpk), polegający na całkowicie bezpodstawnym na gruncie realnie zebranego materiału dowodowego przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że:

a) oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona strony podmiotowej przypisanych mu przestępstw, w każdym wypadku w formie zamiaru bezpośredniego,

b) oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez R. R., a tym samym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk, podczas gdy pokrzywdzony R. R. nie dokonał czynności skutkującej pogorszeniem swojego stanu majątkowego,

c) oskarżony dokonał rozporządzenia mieniem powierzonym przez M. K. wbrew jego woli i poza jego wiedzą, podczas gdy z zeznań świadków wynika, że oskarżony dysponował powierzonym mieniem w granicach porozumienia.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego I. P. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna, aczkolwiek zainicjowana w następstwie jej wniesienia kontrola instancyjna skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku polegającą na wyeliminowaniu z kwalifikacji prawnej przypisanego I. P. czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku przepisu art. 275 § 1 kk.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy I. P. wskazać należy, że Sąd meriti dokonał w niniejszej sprawie trafnej oceny tak wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadka M. K., a także pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, co doprowadziło Sąd ten do prawidłowego ustalenia, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów. Za chybiony należało uznać zarzut skarżącego, jakby Sąd Rejonowy odmawiając wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego I. P. - jako nielogicznym i sprzecznym z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - nie wskazał na czym owa nielogiczność i sprzeczność miała polegać. Wskazać zaś należy, że Sąd I instancji w sposób wnikliwy i szczegółowo ocenił wyjaśnienia I. P. wskazując w jakim zakresie i z jakich powodów uznaje za wiarygodne, a w jakim odmawia im wiarygodności. Za zgodne z prawdą Sąd I instancji uznał wyjaśnienia oskarżonego jedynie w zakresie w jakim I. P. wyjaśnił, że posłużył się dowodem osobistym wystawionym na nazwisko M. K. oraz, że zarówno na umowie pożyczki, jak i na umowie sprzedaży samochodu, złożył podpis o treści (...) podając się za M. K.. W tym zakresie wyjaśnienia I. P. zgodne są z zeznaniami M. K. i R. R., a także fakt ten wynika z treści tych umów. W pozostałym natomiast zakresie Sąd I instancji – wbrew stanowisku apelującego - słusznie uznał wyjaśnienia I. P. za niewiarygodne. Oskarżony twierdził bowiem, że zarówno umowę pożyczki, jak i umowę sprzedaży samochodu marki M., stanowiącego własność M. K., zawarł za zgodą i wiedzą M. K., który z uwagi na to, że obawiał się R. R., nie chciał zawrzeć osobiście takiej umowy. Wskazać należy, że powyższe wyjaśnienia oskarżonego, również w ocenie Sądu odwoławczego, jawią się jako nielogiczne, albowiem – co trafnie podkreślił Sąd Rejonowy – gdyby w istocie taki był powód niezawarcia osobiście przez M. K. ww. umów z R. R., I. P. nie wpisałby na tych umowach danych osobowych, w tym przede wszystkim adresu, M. K.. Wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie przeczy także późniejsze zachowanie M. K., który nie mogąc uzyskać zwrotu samochodu od I. P. i wiedząc od niego, że jego samochód oskarżony sprzedał osobie o pseudonimie (...), odszukał ostatecznie R. R. i od niego domagał się zwrotu swojego pojazdu. Stwierdzić zatem należy, że gdyby rzeczywiście M. K. bał się – jak twierdził oskarżony – R. R., wówczas na pewno nie dopuściłby do wpisania na umowach swojego adresu (nawet jeżeli jego adres zameldowania spisany z dowodu osobistego był inny niż rzeczywisty adres zamieszkania), a także starałby się odzyskać swój samochód unikając kontaktu bezpośredniego z R. R.. Nadto gdyby wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie były zgodne z prawdą, to I. P., skoro i tak wpisywał na umowach dane M. K. oraz – jak twierdzi – zawarł te umowy, za jego zgodą i wiedzą, to mógł zamiast narażać się na odpowiedzialność karną za posługiwanie się cudzym dowodem osobistym oraz za podrobienie podpisu, zawrzeć te

umowy jako pełnomocnik M. K.. Takie zachowanie oskarżonego czyni właśnie jego wyjaśnienia – jakoby działania te podjął za zgodą i wiedzą M. K. - nielogicznymi.

Wyjaśnienia I. P. sprzeczne są także z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami, przede wszystkim z zeznaniami M. K., który zaprzeczył, by wiedział o zawarciu na jego dane osobowe z R. R. umowy pożyczki pod zastaw jego samochodu, a następnie umowy sprzedaży tego samochodu. Pokrzywdzony M. K. konsekwentnie zeznawał, że jedynie użyczył I. P. na okres trzech tygodni swój samochód, a oskarżony miał go przygotować w tym czasie do przeglądu technicznego (k. 4, 296, 480); wskazał także, że zarówno dowód osobisty, jak i dokumenty pojazdu, znajdowały się w schowku w samochodzie, bo tam je zwykle trzymał (k. 296, 480). Mając zatem na uwadze, że wskazane zeznania M. K. są logiczne, konsekwentne, a nadto uzasadniają je późniejsze działania tego pokrzywdzonego, który starał się odzyskać swój samochód nie unikając kontaktu z R. R., zasadnie Sąd Rejonowy uznał je za zgodne z prawdą.

Natomiast o niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego świadczy także okoliczność, że I. P. wskazywał, że przy podpisywaniu umowy zastawu był obecny tylko on oraz jakaś kobieta (jak podał - mogła to być J. P., k. 272). Tymczasem zarówno z treści tej umowy, jak i z zeznań R. R., M. P. i J. P. wynika, że świadkami zawierania umowy przez oskarżonego i R. R., byli M. P. i J. P. (k. 21, 30, 32 v. oraz umowa zastawu k. 25). Z tych też powodów zasadnie Sąd Rejonowy, mając na uwadze zgodność zeznań ww. świadków w tym zakresie, uznał je za wiarygodne i jednocześnie odmówił w tym zakresie wiary wyjaśnieniom oskarżonego jako sprzecznym z ww. dowodami.

W tych okolicznościach stwierdzić zatem należy, że podniesiona w apelacji obrońcy oskarżonego argumentacja jakoby Sąd I instancji dokonał powierzchownej i wrywkowej oceny zgromadzonych dowodów sprowadza się jedynie do przedstawienia własnej, subiektywnej wersji intencji oskarżonego, w żadnej zaś mierze nie podważa jednak logiki przeciwnego wnioskowania Sądu meriti. Sąd Rejonowy dokonując oceny zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów ocenił je bowiem w sposób wnikliwy wskazując w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a które uznał za niewiarygodne i z jakich przyczyn. Całość ustaleń faktycznych oparta została na tych dowodach, którym Sąd I instancji nadał walor wiarygodności. W świetle powyższych rozważań, w ocenie Sądu odwoławczego, podnoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk okazał się niezasadny.

Nie zasługuje na akceptację także zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 5 § 2 kpk. Należy wyjaśnić, że zawarta w tym przepisie zasada odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, zaś do jej pogwałcenia dochodzi wtedy gdy sąd orzekający rzeczywiście poweźmie wątpliwości co do bytu określonych faktów i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Reguła in dubio pro reo nie ma natomiast zastosowania do wątpliwości pojawiających się w związku z oceną dowodów i podejmowaniem decyzji, który - z wzajemnie sprzecznych dowodów - zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd orzekający dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom logiki i doświadczenia życiowego, nadto w zgodzie z przepisem art. 410 kpk, zaś ustalenia te są stanowcze, to nie można skutecznie wywodzić o zaistnieniu obrazy art. 5 § 2 kpk (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002r., V KKN 238/01). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika zaś, że Sąd Rejonowy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości natury faktycznej w kwestii porozumienia, które – zdaniem apelującego – łączyć miało I. P. z M. K.. Skoro zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie powziął, to nie mogło dojść do naruszenia normy art. 5 § 2 kpk, zaś okoliczność, że takie wątpliwości ma apelujący wynika raczej z faktu nieliczenia się z wymową dowodów uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne, to jednak nie oznacza, że dyspozycja art. 5 § 2 kpk została naruszona.

Podejmując rozważania w zakresie, kwestionowanej także przez apelującego, oceny prawnej zachowania oskarżonego stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy wyczerpująco omówił znamiona przypisanych oskarżonemu przestępstw i rozważył je na gruncie poczynionych ustaleń faktycznych.

Skarżący kwestionując sprawstwo I. P. w zakresie czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej zaskarżonego wyroku (art. 284 § 2 kk) wskazywał, że I. P. co prawda rozporządził cudzą rzeczą (samochodem stanowiącym własność M. K.), jednak działał w ramach łączącego go z M. K. porozumienia i nie dążył do definitywnego i nieodwracalnego

zerwania jego prawa własności, a jedynie czasowo uniemożliwił mu korzystanie z pojazdu. Wskazać należy, że istotnie do popełnienia przestępstwa sprzeniewierzenia niezbędne jest rozporządzenie przez sprawcę cudzą rzeczą tak jak właściciel, celem powiększenia własnego lub cudzego majątku kosztem pokrzywdzonego oraz istnienie po stronie sprawcy świadomości, że rozporządza konkretną rzeczą, pomimo braku do tego tytułu prawnego; jeśli zaś sprawca uważa, że ma prawo dysponować będącym w jego posiadaniu mieniem, to brak jest umyślności w jego działaniu, a więc czyn jego nie wypełnia znamion strony podmiotowej przestępstwa z art. 284 § 2 kk. W niniejszej jednak sprawie, o czym była mowa już wyżej, poczyniona przez Sąd I instancji analiza i ocena zgromadzonych w sprawie dowodów doprowadziła Sąd ten do prawidłowego ustalenia, że I. P. nie działał za zgodą i wiedzą M. K., a użyczony mu samochód, po upływie okresu na jaki został mu powierzony zastawił, a następnie sprzedał, pozbawiając w ten sposób M. K. jego własności. W tych okolicznościach trudno zatem przyjąć – jak tego chce apelujący – że zamiarem oskarżonego nie było trwałe pozbawienie M. K. własności jego samochodu, a jedynie czasowe uniemożliwienie mu dysponowania jego pojazdem. Stwierdzić zatem należy, że I. P. zawierając umowę zastawu, a następnie umowę sprzedaży samochodu stanowiącego własność M. K. - postąpił nie tylko jakby był właścicielem tego pojazdu, ale także działał wbrew woli właściciela, a zatem miał świadomość, że rozporządza nim, pomimo braku do tego tytułu prawnego, tym samym swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 284 § 2 kk. Podkreślenia ponadto wymaga, że wbrew twierdzeniom skarżącego szkoda powstała w majątku pokrzywdzonego nie musi mieć charakteru nieodwracalnego, ewentualne bowiem późniejsze odzyskanie samochodu przez pokrzywdzonego pozostaje bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego za dokonanie przestępstwa określonego w art. 284 § 2 kk, gdyż istotny jest zademonstrowany wcześniej zamiar jego przywłaszczenia (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2014r., sygn. akt IV KK 101 / 14).

Kwestionując natomiast zasadność przypisania przez Sąd I instancji oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 286 § 1 kk skarżący podniósł, że Sąd Rejonowy nie wykazał, iż oskarżony obejmował świadomością i zamiarem bezpośrednim, że wprowadza w błąd inną osobę i że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem; apelujący wskazał nadto, że działanie R. R. nie było dla niego niekorzystne, bowiem de facto zwiększył on swoje aktywa majątkowe (udzielił pożyczki w kwocie 5.000 DM stanowiącej równowartość 9.950 zł w zamian za samochód wart 24.000). Obrońca podniósł także, że do przypisania przestępstwa oszustwa konieczne jest ustalenie, że już występując o udzielenie pożyczki sprawca działał z zamiarem jej niezwrócenia, tymczasem oskarżony spłacając częściowo zadłużenie przejawiał wolę zwrotu pożyczki.

Odnosząc się do powyższych zarzutów wskazać należy, że istotnie dla przyjęcia przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 kk konieczne wykazanie zamiaru bezpośredniego kierunkowego, tak co do celu działania, jak i używanych przez sprawcę środków. W realiach zaś przedmiotowej sprawy, I. P. zawierając z R. R. umowę pożyczki z przewłaszczeniem na zabezpieczenie (nazwaną „ umową zastawu ”), a następnie umowę sprzedaży (nazwaną „ umową kupna – sprzedaży ”) samochodu stanowiącego własność M. K., działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (i korzyść taką w postaci 5.000 DM uzyskał), użył przy tym do realizacji tego celu określonego sposobu działania, to jest wprowadził R. R. w błąd co do swojej tożsamości oraz co do przysługującego mu prawa własności samochodu, który uczynił przedmiotem zastawu. I. P. – wbrew stanowisku apelującego - działał zatem niewątpliwie z zamiarem umyślnym kierunkowym obejmującym tak cel, jak i sposób działania.

Jak trafnie także ustalił Sąd Rejonowy, oskarżony doprowadził swoim działaniem R. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wskazać bowiem należy, że doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem może być takowym nie tylko dlatego, że sprawca mienia nie zamierza zwrócić, czy też należności uregulować, ale także z innych powodów, co do których sprawca wprowadza w błąd, wyzyskuje błąd lub niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania, przy czym powstanie szkody nie jest nawet warunkiem koniecznym do przyjęcia, iż doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tak jak niekorzystności nie wyklucza fakt częściowego wywiązania się ze zobowiązania, czy też naprawienia powstałej szkody (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 11 września 2014r., II AKA 145 / 14, LEX nr 1527200; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 sierpnia 2015r., sygn. akt II AKA 193 / 15).

W przedmiotowej sprawie warunkiem udzielenia przez R. R. pożyczki oskarżonemu było prawne zabezpieczenie zwrotu tej pożyczki w postaci zastawu na samochodzie. R. R. zawierając umowę pożyczki z przewłaszczeniem na zabezpieczenie sądził zatem, że w sposób wystarczający zabezpiecza swoje interesy; tymczasem oskarżony – podając się za M. K. – właściciela zastawionego samochodu - wprowadził go w błąd co do możliwości - w sytuacji braku spłaty pożyczki - zaspokojenia jego roszczeń poprzez przejęcie własności zastawionego pojazdu (oskarżony nie był wszak jego właścicielem i nie był uprawniony, by pojazdem tym dysponować). A zatem niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez R. R. przy zawarciu umowy pożyczki była nie tylko rzeczywista strata pożyczonych pieniędzy (z pożyczonych 5.000 DM stanowiących równowartość 9.950 zł odzyskał 2.500 zł, przy czym kwota ta stanowić miała jedynie zysk pokrzywdzonego), ale także fakt udzielenia przez pokrzywdzonego pożyczki bez odpowiedniego zabezpieczenia – zastaw na samochodzie, który nie stanowił własności oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić zatem należy, że poczynione przez Sąd I instancji prawidłowe ustalenia faktyczne pozwoliły na przyjęcie, że działanie oskarżonego I. P. zawiera wszystkie elementy potrzebne do zaistnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk, a także - czego skarżący nie kwestionował - z art. 270 kk i art. 275 § 1 kk.

Zainicjowana jednak przez apelującego kontrola zaskarżonego wyroku wykazała, że, w zakresie przypisanego I. P. przez Sąd Rejonowy czynu z art. 275 § 1 kk, z uwagi na upływ pięcioletniego terminu liczonego od dnia 10 grudnia 2001r., stosownie do art. 101 § 1 pkt 4 kk, z dniem 10 grudnia 2006r. doszło do przedawnienia karalności tego czynu. Wskazać przy tym należy, że postanowienie o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów z dnia 5 listopada 2012r. zostało ogłoszone I. P. dopiero w dniu 28 listopada 2012r. (k. 266), albowiem w dniu 21 listopada 2012r. został on wydany polskim funkcjonariuszom w ramach realizacji Europejskiego Nakazu Aresztowania (k. 263). Stwierdzić zatem należy, że karalność zarzuconego I. P. czynu z art. 275 § 1 kk, popełnionego w dniu 10 grudnia 2001r. ustalała po 5 latach, a więc z dniem 10 grudnia 2006r., bowiem przed tą datą postępowanie karne o ten czyn nie zostało przeciwko niemu wszczęte (nie miał zatem zastosowania art. 102 kk).

Wobec powyższego, a także mając na uwadze, że przypisany I. P. przez Sąd Rejonowy czyn z art. 275 § 1 kk, stanowi jedynie fragment przestępstwa (art. 11 § 2 kk), należało powołany art. 275 § 1 kk wyeliminować z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku.

Korekty nie wymagały natomiast wymierzone przez Sąd Rejonowy wobec oskarżonego kary. Zastosowaną wobec I. P. represję karną należało bowiem uznać za trafną i uwzględniającą wszystkie okoliczności determinujące takie orzeczenia, a wynikające z art. 53 kk. Sąd Rejonowy uwzględnił bowiem stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez niego, a także to, że działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wymierzył mu za czyn opisany w punkcie 1 części wstępnej wyroku karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych. Mając na uwadze powyższe okoliczności, a także uwzględniając, że wobec przedawnienia karalności z kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku został wyeliminowany art. 275 § 1 kk, Sąd Okręgowy uznał, że również kara za ten czyn, tj. 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywna w wymiarze 150 stawek dziennych nie razi nadmierną surowością. Prawidłowo również w oparciu o sytuację materialną i rodzinną oskarżonego Sąd I instancji ustalił wysokość pojedynczej stawki dziennej grzywny. Nie razi nadmierną surowością także kara łączna 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna grzywny w wymiarze 170 stawek dziennych po 20 zł każda orzeczona przy zastosowaniu reguły asperacji. Mając zaś na uwadze, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, a przypisanych mu czynów dopuścił się ponad 14 lat temu Sąd meriti zasadnie uznał, że istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna i warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 2 lat. Trafnie także biorąc pod uwagę, że oskarżony R. R. poniósł szkodę w wysokości udzielonej I. P. pożyczki, zobowiązał oskarżonego, na podstawie art. 46 § 1 kk, do zapłaty na rzecz tego pokrzywdzonego kwoty 9.950 zł.

Podstawę rozstrzygnięć w przedmiotowej sprawie, stosownie do treści art. 4 § 1 kk, stanowiły przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r., jako że były one względniejsze dla oskarżonego.

Tak argumentując, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 kpk, zmienił częściowo zaskarżony wyrok, zaś w pozostałej części utrzymał go w mocy.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, zaś o opłacie na mocy art. 2 ust.1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U z 1983r., nr 49, poz.223 ze zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty tych należności. Mając zaś na uwadze błędne wyliczenie przez Sąd Rejonowy opłaty należnej od wymierzonej oskarżonemu kary łącznej, należało podwyższyć należną od I. P. opłatę za pierwszą instancję do kwoty 980 zł (art. 2 ust.1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 powołanej ustawy o opłatach w sprawach karnych).

SSO Michał Tomala Ryszard Małachowski SSO Beata Marzec